

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht.....	7
Wabo	7
Natuurbescherming	8
Waterwet.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	10
Volksverzekeringen.....	14
Bestuursrecht overig	14
Wegenverkeerswet	14
Vreemdelingenrecht.....	15
Asiel	15

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 591

MK CRvB, 09-07-2021, 20754 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Awb 6:7

ONTVANKELIJKHEID. BEZWAARTERMIJN. AMBTSHALVE BEOORDELING. Uitspraak gemengde kamer. Voortaan zal het uitgangspunt worden gehanteerd dat de bestuursrechter de tijdigheid van bezwaar niet ambtshalve behoort te beoordelen. Dit betekent dat de rechtbank het bij het bestuursorgaan ingediende bezwaar niet ambtshalve wegens termijnoverschrijding alsnog niet-ontvankelijk mag verklaren. De Raad past dit uitgangspunt ook toe in lopende zaken tegen uitspraken van de rechtbank. In overeenstemming hiermee wordt in hoger beroep niet langer ambtshalve beoordeeld of het beroep bij de rechtbank tijdig was.

Besluit waarbij het college het verzoek van appellant om voortzetting van een persoonsgebonden budget (pgb) voor maatwerkvoorzieningen voor begeleiding en huishoudelijke verzorging op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) heeft afgewezen. [...]

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en zelf in de zaak voorzien door het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk te verklaren.

3. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

De ontvankelijkheid van het bezwaar

4.1. De rechtbank heeft ambtshalve vastgesteld dat het bezwaarschrift te laat is ingediend en dat niet is gebleken dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Zij heeft daarom het beroep gegrond verklaard, de – inhoudelijke – beslissing op bezwaar vernietigd en het bezwaar alsnog niet-ontvankelijk verklaard.

4.2. Volgens de – door de rechtbank gevolgde – vaste rechtspraak van zowel de Raad, het College van Beroep voor het bedrijfsleven als de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State betreft de vraag of een bezwaar- of beroepschrift tijdig is ingediend een kwestie van openbare orde.¹ Om die reden beoordeelt de bestuursrechter tot nu toe ambtshalve niet alleen de tijdigheid van het bij hem ingestelde rechtsmiddel, maar ook of het bestuursorgaan het bezwaar (of administratief beroep) terecht tijdig heeft geacht en, in hoger beroep, naast de tijdigheid van het hoger beroep, ook de tijdigheid van de rechtsmiddelen bij vorige instanties. Deze rechtspraak heeft tot gevolg dat in sommige gevallen – zoals het nu voorliggende geval – zonder dat de tijdigheid van het rechtsmiddel tussen partijen was opgeworpen, aan een belanghebbende het recht op toegang tot de rechter wordt ontzegd. Er bestaat aanleiding van deze vaste rechtspraak terug te komen.

4.3. Buiten twijfel is dat de wettelijke bepalingen over de tijdigheid van een bezwaar- of beroepschrift dwingend van aard zijn. Dat betekent dat de instantie waarbij een rechtsmiddel is ingesteld, gehouden is de tijdigheid van dat rechtsmiddel te beoordelen en in geval van niet-verschoonbare termijnoverschrijding het rechtsmiddel niet-ontvankelijk te verklaren. Dat een wettelijke bepaling dwingend van aard is, brengt niet mee dat zij ook van openbare orde is. Daarvoor is vereist dat de ratio van die wettelijke bepaling vergt dat een schending daarvan met het oog op het algemeen belang, ongeacht of een of meer partijen zich op die schending hebben beroepen, niet zonder gevolgen behoort te blijven. De strekking van wettelijke bezwaar en beroepstermijnen in het bestuursrecht is de rechtszekerheid van de bij het besluit betrokkenen: het bestuursorgaan, de belanghebbende tot wie het besluit is gericht en eventuele belanghebbende derden.

4.4. Als het bestuursorgaan ondanks het feit dat niet tijdig bezwaar is gemaakt toch een inhoudelijk besluit neemt en de belanghebbende tot wie de beslissing op bezwaar is gericht daarna beroep instelt tegen dat besluit, dan vergt zijn rechtszekerheid dat hem niet door de bestuursrechter, ambtshalve of op initiatief van het bestuursorgaan, wordt tegengeworpen dat het bezwaar niet tijdig was. Belanghebbende derden kunnen (wel) in beroep aanvoeren dat het bestuursorgaan het bezwaar in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen ontvankelijk heeft geacht en dus ten onrechte een inhoudelijk besluit heeft genomen. Op die manier kan ook hun rechtszekerheid worden gewaarborgd.

4.5. Het voorgaande is van overeenkomstige toepassing op de beoordeling van de tijdigheid van het beroep bij de bestuursrechter. De bestuursrechter is gehouden de tijdigheid van het bij hem ingestelde rechtsmiddel te beoordelen. In hoger beroep wordt niet (meer) ambtshalve beoordeeld of het beroep of het bezwaar tijdig was. Wel kan het bestuursorgaan of de belanghebbende in hoger beroep aanvoeren dat de rechtbank het beroep in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen ontvankelijk heeft geacht.

4.6. De Raad zal voortaan het uitgangspunt hanteren dat de bestuursrechter de tijdigheid van bezwaar niet ambtshalve behoort te beoordelen. Dit betekent dat de rechtbank het bij het bestuursorgaan ingediende bezwaar niet ambtshalve wegens termijnoverschrijding alsnog niet-ontvankelijk mag verklaren. De Raad past dit uitgangspunt ook toe in lopende zaken tegen uitspraken van de rechtbank. In overeenstemming hiermee wordt in hoger beroep niet langer ambtshalve beoordeeld of het beroep bij de rechtbank tijdig was.

4.7. In het voorliggende geval heeft de rechtbank ambtshalve de tijdigheid van het bezwaar beoordeeld. De rechtbank is daarmee, in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), buiten de omvang van het geding getreden en zij heeft het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De Raad zal daarom vervolgens de tegen de – inhoudelijke – beslissing op bezwaar aangevoerde beroepsgronden bespreken. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:1500](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) gepubliceerd: “Bestuursrechter toetst niet meer ambtshalve tijdigheid rechtsmiddel in voorgaande fase”.

JnB 2021, 592

CRvB, 06-07-2021 (publ. 12-07-2021), 191433 PW e.v.

college van burgemeester en wethouders van Heerenveen.

Awb 8:41

GRIFFIERECHT. Betalingsonmacht. I.c. heeft de rechtbank met juistheid geoordeeld dat appellant met de enkele overlegging van een nieuwe belastingaangifte IB over 2017 het vereiste bewijs niet heeft geleverd. Ook wordt de rechtbank gevolgd in de overweging dat het verzoek van appellant om te wachten op de aanslag over 2017 van de Belastingdienst niet hoefde te worden ingewilligd. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 13 februari 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:282](#).

Besluit waarbij het college een aanvraag voor bijzondere bijstand voor de kosten van een airconditioning heeft afgewezen. [...]

4.1. In zijn - al in 2.1 en 2.2 genoemde - uitspraak van 13 februari 2015 [Red.:

[ECLI:NL:CRVB:2015:282](#)] heeft de Raad uiteengezet op welke manier binnen het kader van de toepasselijke wettelijke regeling kan worden bereikt dat rechtszoekenden voor wie de heffing van het verschuldigde griffierecht het onmogelijk of uiterst moeilijk maakt om gebruik te maken van een door

de wet opengestelde rechtsgang, niet de toegang tot de rechter wordt ontnomen. In deze uitspraak is in de rechtsoverwegingen 3.3 tot en met 3.8 het volgende overwogen:

5.1. Appellant heeft aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte de nieuwe aangifte IB 2017 niet als geldig bewijs heeft geaccepteerd voor de bepaling van het verzamelinkomen. In de nieuwe aangifte heeft appellant een post overige bedrijfskosten opgevoerd, wat resulteert in een verlies uit onderneming. [...]

5.2.1. Appellant heeft, nadat hij was gewezen op de verschuldigdheid van griffierecht, te kennen gegeven niet in staat te zijn griffierecht te betalen. Hij heeft als bewijsstuk van zijn inkomen zijn (nieuwe) aangifte IB 2017 overgelegd. Vervolgens heeft de griffier op 18 januari 2019 aan appellant meegedeeld dat, gelet op die gegevens en de inkomensverklaring van de Raad voor rechtsbijstand, het beroep op betalingsonmacht wordt afgewezen. De griffier heeft daarbij verwezen naar een bijgevoegde nota griffierecht.

5.2.2. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat appellant met de enkele overlegging van een nieuwe belastingaangifte IB over 2017 het vereiste bewijs niet heeft geleverd. Ook wordt de rechtbank gevolgd in de overweging dat het verzoek van appellant om te wachten op de aanslag over 2017 van de Belastingdienst niet hoefde te worden ingewilligd. Zoals blijkt uit de hiervoor geciteerde rechtsoverwegingen 3.6 en 3.7 in de uitspraak van de Raad van 13 februari 2015 vangt de periode waarover de hoogte van het inkomen en vermogen wordt beoordeeld aan nadat de griffier de indiener van het (hoger)beroepschrift voor de eerste maal op de verschuldigdheid van het griffierecht heeft gewezen en eindigt deze periode op de datum waarop het griffierecht uiterlijk op de rekening van het gerecht moet zijn bijgeschreven dan wel ter griffie moet zijn gestort. Als blijkt dat in deze periode sprake is van de situatie dat heffing van het griffierecht het voor de rechtzoekende onmogelijk, althans uiterst moeilijk maakt om gebruik te maken van een door de wet opengestelde rechtsgang, dan zal de griffier aan alle bij het geding betrokken partijen mededelen dat vooralsnog van de heffing van griffierecht wordt afgezien. Het ligt niet in de rede dat deze termijnen worden verlengd als een betrokkene er niet op korte termijn in slaagt om zijn betalingsonmacht met bewijsstukken te onderbouwen. Overigens is het in deze zaak zo, dat het geschil dat appellant heeft met de Belastingdienst over de aanslag over 2017 nog steeds niet finaal is beslecht.

5.3.

De beroepsgronden van appellant slagen dus niet. De aangevallen uitspraak 1 wordt bevestigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:1649](#)

JnB 2021, 593

ABRS, 14-07-2021, 202005654/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 6:4 e.v.

BEVOEGDHEID. BEZWAARPROCEDURE. I.c. heeft de rechtbank de verkeerde conclusie verbonden aan de omstandigheid dat de bezwaarfase nog niet was doorlopen op het moment dat [appellant] beroep instelde. De rechtbank heeft de conclusie getrokken dat het beroep van [appellant] om die reden niet-ontvankelijk was, maar omdat de bezwaarfase nog niet was doorlopen, was de rechtbank niet bevoegd van het beroep kennis te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1555](#)

JnB 2021, 594

MK ABRs, 07-07-2021, 201904332/1/R1 en 202001348/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 7:11

VERTROUWENSBEGINSSEL. BEZWAARPROCEDURE. HEROVERWEGING. I.c. heeft de rechtbank terecht geen grond gezien voor het oordeel dat door of namens het college aan de Woongroep toezeggingen of andere uitlatingen zijn verricht waaruit de Woongroep redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat de omgevingsvergunning in het besluit op bezwaar zou worden ingetrokken. De bezwaarschriftencommissie is ingesteld om het college te adviseren bij de te nemen beslissing op bezwaar. Het college is echter niet verplicht om dit advies te volgen. Dat het college in de bezwaarprocedure van plan was om de omgevingsvergunning in te trekken, kan niet als een toezegging worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2021:1474](#)

JnB 2021, 595

MK ABRS, 14-07-2021, 202000335/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Wijdmeren.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 2, aanhef en onder a

PROCESKOSTEN. Nadere zitting. In de bijlage bij het Bpb is een onderscheid gemaakt tussen zaken waarin een nadere zitting na een tussenuitspraak wordt gehouden en andere gevallen waarin een nadere zitting nodig is geacht. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Bpb (NvT, blz. 8; Stb. 2012, 683) volgt dat de wetgever er voor gekozen heeft om voor een nadere zitting na het doen van een tussenuitspraak 1 punt in plaats van 0,5 punt toe te kennen omdat in de praktijk gebleken is dat het houden van een nadere zitting na een tussenuitspraak in beginsel alleen wordt gehouden als de rechter dat nodig acht en de zaak dan kennelijk zoveel vragen oproept dat deze nadere bespreking op een zitting behoeven, zodat een waardering van vol punt aangewezen is in plaats van de waardering van 0,5 punt voor een nadere zitting waarin al was voorzien in het Bpb. I.c. omvatten de nadere zittingen een geheel nieuwe inhoudelijke behandeling van het beroep. De rechtbank had daarin aanleiding moeten zien om ook voor deze zittingen een vergoeding op basis van 1 punt per zitting toe te kennen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1511](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 596

MK ABRS, 14-07-2021, 201908988/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

HANDHAVING. DETAILHANDEL. I.c. is in het pand sprake van de uitstalling van producten met als doel deze te verkopen. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat sprake is van detailhandelsactiviteiten. Het bestemmingsplan staat deze activiteiten niet toe. De activiteiten vallen niet onder bedrijfsgebonden detailhandel. Het college is i.c. bevoegd handhavend op te treden.

[...] onder oplegging van een dwangsom Trailstore Holding gelast de exploitatie van een winkel met detailhandel in het pand [...] te staken en gestaakt te houden.

[...] 6.3. Trailstore Holding is in de eerste plaats een webwinkel. Producten worden online besteld en bij de klanten bezorgd. Klanten kunnen de producten ook afhalen in het pand. Daarvoor is een afhaalbalie aanwezig. Daarnaast is er een experience center.

Uit het verhandelde ter zitting en de stukken in het dossier, waaronder de door het college en Trailstore Holding overgelegde foto's, blijkt dat op de begane grond producten, zoals kleding, schoenen en andere voor het trailen benodigde producten, zijn uitgestald, zoals dat ook gebeurt in winkels. De kleding, schoenen en andere producten hangen aan, onderscheidenlijk liggen in rekken en van de kleding en schoenen zijn exemplaren aanwezig in verschillende maten. De ruimte waar deze producten zijn uitgestald, is niet afgeschermd en dus toegankelijk voor klanten. Personen die voor een bijeenkomst van de zogeheten 'Trailrun community' of voor de testbaan komen en klanten die hun producten komen ophalen of ruilen, kunnen ter plaatse deze producten kopen. Ter zitting heeft Trailstore Holding in dit verband ook verklaard dat de producten op zo'n manier zijn uitgestald dat de aankoop daarvan voor deze personen aantrekkelijk wordt gemaakt.

Onder deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat in het pand sprake is van de uitstalling van producten met als doel deze te verkopen. Aangezien ingevolge artikel 1.32 van de planregels onder detailhandel wordt verstaan het bedrijfsmatig te koop aanbieden, waaronder begrepen de uitstalling ten verkoop, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat sprake is van detailhandelsactiviteiten. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, de producten niet van buitenaf te zien zijn en klanten niet zonder afspraak het pand kunnen bezoeken, doet er niet aan af dat de producten voor de verkoop worden uitgestald. Het betoog slaagt.

[...] 7.1. Op grond van artikel 4.1.1, aanhef en onder h, van de planregels is bedrijfsgebonden detailhandel op het perceel toegestaan. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de activiteiten van Trailstore Holding daar niet onder vallen. Trailstore Holding is een postorderbedrijf dat ter plaatse is toegestaan omdat het staat vermeld in de Lijst van bedrijfsactiviteiten. De verkoop vindt weliswaar plaats via internet, maar dat laat onverlet dat een postorderbedrijf, gelet ook op het kopje in de Lijst van bedrijfsactiviteiten waaronder het postorderbedrijf staat vermeld, een vorm van detailhandel is, waarbij de goederen die bedrijfsmatig te koop worden aangeboden aan personen die deze goederen aanwenden voor gebruik, verbruik of aanwending anders dan in de uitoefening van een beroeps- of bedrijfsactiviteit waarbij deze goederen per post worden verzonden. Bedrijfsgebonden detailhandel bij een detailhandelsbedrijf is niet mogelijk.

7.2. Gelet op het voorgaande, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat Trailstore Holding handelt in strijd met het bestemmingsplan. Het college is daarom bevoegd handhavend op te treden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1546](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 597

MK ABRS, 14-07-2021, 20200911/1/R3 en 202002343/1

college van burgemeester en wethouders van Groningen, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 6.2

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 1 lid 1, artikel 4, aanhef en onderdeel 1

WABO. BUITENPLANSE AFWIJKING. Toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor is niet beperkt tot de uitbreiding van een reeds bestaand gebouw. Aan de toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor staat niet in de weg dat een nieuw hoofdgebouw wordt opgericht, mits aan het vereiste dat sprake is van een bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 1 van bijlage II van het Bor, wordt voldaan. Dat is het geval, als het gaat om een uitbreiding van een hoofdgebouw en het hoofdgebouw als zodanig op grond van het bestemmingsplan is toegestaan. Verwijzing naar ABRS 24-12-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4687](https://www.eclinet.nl/zoek?resultaat=ECLI:NL:RVS:2014:4687).

ONVERWIJLDE INWERKINGTREDING. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel voor de Wabo, Kamerstukken II, 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 145-146, staat dat van de in artikel 6.2 van de Wabo geboden mogelijkheid zeer spaarzaam en prudent gebruik moet worden gemaakt. I.c. heeft het college zich niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat onverwijld inwerkingtreding van het besluit nodig was.

[ECLI:NL:RVS:2021:1527](https://www.eclinet.nl/zoek?resultaat=ECLI:NL:RVS:2021:1527)

JnB 2021, 598

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 13-07-2021, ARN 21/2748

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ede, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4 onderdeel 11, artikel 5, lid 6

WABO. BUITENPLANSE AFWIJKING. Tijdelijke omgevingsvergunning supermarkt met toepassing van artikel 4, onderdeel 11, van Bijlage II bij het Bor. I.c. is sprake van een stedelijk ontwikkelingsproject in de zin van onderdeel D 11.2 van de bijlage bij het Besluit mer. Het betreft hier de bouw van een supermarkt met alle daarbij behorende voorzieningen, zoals parkeerplaatsen, met een verharde oppervlakte van bij elkaar niet minder dan 4.700 m², in een weiland aan de rand van het dorp met een enkelbestemming 'Agrarisch'. De supermarkt is een nieuw gebouw en staat los van andere bebouwing. De bestemming staat bebouwing als deze niet toe. Een supermarkt op die plek met deze bestemming verstoort het agrarisch karakter en heeft een grote ruimtelijke impact. Daar is weliswaar tegen in gebracht dat het maar een tijdelijke situatie is, maar dat maakt de ruimtelijke impact niet anders.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:3656](https://www.eclinet.nl/zoek?resultaat=ECLI:NL:RBGEL:2021:3656)

[Naar inhoudsopgave](#)

kan gaan om besluiten waarvoor een passende beoordeling moet worden gemaakt vanwege de ligging nabij een Natura 2000-gebied of om besluiten waarbij voorafgaand aan dat besluit een voortoets moet worden verricht om gevolgen voor een Natura 2000-gebied in kaart te brengen. Dat betekent dat de Afdeling het college niet volgt in zijn standpunt dat een natuurvergunning die met een voortoets is verleend, daargelaten of in dit geval met een voortoets kon worden volstaan, niet onder de reikwijdte van artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn, gelezen in samenhang met artikel 6, eerste lid, van het Verdrag van Aarhus valt.

5.6. Voor de vraag of SLB een rechtstreeks beroep kan doen op de inspraakverplichting van artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn en artikel 6, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus is het volgende van belang. Artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn en artikel 6, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus, verplichten beide tot het bieden van inspraak en komen in zoverre overeen. Omdat de Habitatrictlijn in dit geval van toepassing is, kan in het midden gelaten worden of aan het Verdrag van Aarhus in zoverre rechtstreekse werking toekomt. Aan SLB komt echter ook niet zonder meer een beroep toe op artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn. De vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn kan alleen rijzen in gevallen van incorrecte implementatie of indien de volledige toepassing van de richtlijn niet daadwerkelijk is verzekerd (uitspraak van 25 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX2543](#)).

5.7. Zoals de Afdeling heeft overwogen in 21.1 van de uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2454](#), strekken de inspraakverplichtingen in artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn niet verder dan de verplichtingen op grond van artikel 6, vierde lid, van de MER-richtlijn - dat een unierechtelijke implementatie is van de inspraakverplichtingen van het Verdrag van Aarhus - en zijn die verplichtingen correct geïmplementeerd in afdeling 3.4 van de Awb. Afdeling 3.4 van de Awb is in de Nbw 1998 echter niet van toepassing verklaard op de voorbereiding van de vergunning en evenmin is op andere wijze in de Nbw 1998 voorgeschreven dat bij de totstandkoming van de vergunning inspraak wordt geboden. Omdat niet dwingend is voorgeschreven dat een bestuursorgaan inspraak biedt voordat beslist wordt op een aanvraag voor een natuurvergunning, is artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn op dit punt niet correct geïmplementeerd. Van het college mag bij een dergelijke incorrecte implementatie op grond van het beginsel van Unietrouw, zoals verwoord in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, verwacht worden dat het met toepassing van artikel 3:10, eerste lid, van de Awb, afdeling 3.4 van die wet van toepassing verklaart op de voorbereiding van de natuurvergunning. Nu het college dat in dit geval heeft nagelaten, komt aan SLB een rechtstreeks beroep toe op de Habitatrictlijn voor zover het gaat om de eis dat inspraak wordt verleend bij een toestemmingsbesluit in het kader van artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn. Het betoog van SLB dat ten onrechte geen inspraak is geboden in het kader van de totstandkoming van het besluit slaagt.

5.8. Het hoger beroep van SLB is gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank had behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van SLB bij de rechtbank gegrond verklaren, het besluit van 28 januari 2019 vernietigen en het besluit van 22 december 2015 herroepen.

Het college zal opnieuw op de aanvraag moeten beslissen. Omdat de Wet natuurbescherming, op basis waarvan de aanvraag nu moet worden voorbereid (zie art. 9.10, eerste lid, van de Wnb), niet regelt dat voorafgaand aan het nemen van een besluit op de aanvraag inspraak wordt geboden, zal het college, gelet op het beginsel van Unietrouw, met toepassing van artikel 3:10, eerste lid, van de Awb, moeten besluiten dat die afdeling op de voorbereiding van het besluit van toepassing is. [...] [ECLI:NL:RVS:2021:1507](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) (“Inspraak voortaan verplicht bij verlenen van natuurvergunningen”) uitgebracht.

JnB 2021, 600

MK Rechtbank Oost-Brabant, 09-07-2021, SHE 20/3002

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2 (vanaf 1 januari 2020)

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTERN SALDEREN.

REFERENTIESITUATIE. Natuurvergunning uitbreiden/wijzigen brouwerij. I.c. is na de wetwijziging per 1 januari 2020 voor de aangevraagde situatie geen vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb noodzakelijk. Er is geen sprake van een toename van stikstofdepositie op de nabijgelegen Natura 2000-gebieden vanwege de brouwerij in de aangevraagde situatie ten opzichte van de referentiesituatie. Ook zijn significante gevolgen vanwege de overige effecten in de aangevraagde situatie ten opzichte van de referentiesituatie op de nabijgelegen Natura 2000-gebieden uitgesloten. Verweerder had de aangevraagde natuurvergunning niet mogen verlenen.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:3252](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) (“Brouwerij mag zonder natuurvergunning uitbreiden in Valkenswaard”) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 12-07-2021 (publ. 13-07-2021), AWB 21/801 t/m AWB 21/806 ([ECLI:NL:RBOVE:2021:2797](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 601

MK Rechtbank Rotterdam, 08-07-2021, ROT 20/879

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

ZW 19 lid 1, 19 lid 4, 28, 39

Controlevoorschriften Ziektewet 2010 (Controlevoorschriften) 1 aanhef en onder b

ZIEKTEWET. Uit rechtspraak van de Raad volgt dat in het kader van artikel 19 van de ZW een arts die staat ingeschreven in het specialistenregister van SGRC en werkzaam is voor het UWV, bevoegd is om zelfstandig medisch onderzoek te verrichten gelet op artikel 28 van de ZW en de Controlevoorschriften. Anders dan eiser meent, bestaat er in een geval als het onderhavige dus geen grond voor het oordeel dat het geneeskundig onderzoek dient plaats te

vinden door een verzekeringsarts. Dat hierop een uitzondering moet worden gemaakt voor de bezwaarfase kan niet worden afgeleid uit het hiervoor genoemde wettelijk en regelgevend kader of de daarop betrekking hebbende rechtspraak van de Raad.

5. [...] Ter uitvoering van artikel 39 van de ZW (het artikel op basis waarvan het UWV controle mag verrichten op het bestaan van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte) heeft het UWV controlevoorschriften vastgesteld.

In artikel 1, aanhef en onder b, van de Controlevoorschriften Ziektewet 2010 (Controlevoorschriften), zoals gold ten tijde in geding, is bepaald dat in dit besluit onder verzekeringsarts wordt verstaan een arts, werkzaam voor het UWV, die ingeschreven staat in het specialistenregister van de Sociaal-Geneeskundigen Registratie Commissie (SGRC), of in opleiding daarvoor is.

6. Bij een beroep tegen een hersteldverklaring gaat het in een geval als hier aan de orde uitsluitend om de vraag of de betrokkene als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte ongeschikt is tot het verrichten van zijn arbeid. Daarbij staat in het bijzonder ter beoordeling of het onderzoek dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt voldoende zorgvuldig is geweest en de getrokken conclusie kan dragen.

6.1. De rechtbank merkt allereerst op dat de vergelijking van eiser met de uitspraak van de Raad van 13 december 2018 [[ECLI:NL:CRVB:2018:4018](#), red.] geen doel treft. In die zaak ging het, anders dan in deze zaak, niet om een hersteldverklaring op grond van artikel 19 van de ZW maar om een Wet WIA-beoordeling. Uit rechtspraak van de Raad volgt dat in het kader van artikel 19 van de ZW een arts die staat ingeschreven in het specialistenregister van SGRC en werkzaam is voor het UWV, bevoegd is om zelfstandig medisch onderzoek te verrichten gelet op artikel 28 van de ZW en de Controlevoorschriften. De rechtbank verwijst naar de uitspraken van de Raad van 20 januari 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:36](#)) en 19 november 2020 ([ECLI:NL:CRVB:2020:2899](#)). Anders dan eiser meent, bestaat er in een geval als het onderhavige dus geen grond voor het oordeel dat het geneeskundig onderzoek dient plaats te vinden door een verzekeringsarts. Dat hierop een uitzondering moet worden gemaakt voor de bezwaarfase kan niet worden afgeleid uit het hiervoor genoemde wettelijk en regelgevend kader of de daarop betrekking hebbende rechtspraak van de Raad. De rechtbank stelt verder vast dat tussen partijen niet in geschil is dat T.S. de Lange ten tijde van het onderzoek in bezwaar werkzaam was als arts in opleiding tot verzekeringsarts en tot 21 maart 2020 - toen hij de opleiding heeft afgerond - als zodanig in het daarvoor bestemde opleidingsregister stond geregistreerd. Op grond van de Controlevoorschriften was hij dus bevoegd om zelfstandig medisch onderzoek te verrichten.

6.2. Bovendien is het rapport van De Lange digitaal gecontrasigneerd door verzekeringsarts R.M.J. Janssens. Verweerder heeft toegelicht dat een 'natte handtekening' vanwege de digitale werkwijze niet langer mogelijk is, maar dat hij een systematiek heeft ontwikkeld om te blijven borgen dat het benodigde contraseign wordt verricht door degene die daartoe bevoegd is. Die systematiek bestaat eruit dat alleen de geregistreerd verzekeringsarts bij akkoord bevinden een medische rapportage definitief kan maken, waarna de rapportage automatisch binnen het systeem verplaatst naar het elektronisch archief en niet kan meer worden gewijzigd, ook niet door de geregistreerde verzekeringsarts. De Raad heeft de hiervoor genoemde uitspraak van rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Alkmaar, en de genoemde werkwijze bij uitspraak van 11 november 2020 ([ECLI:NL:CRVB:2020:2782](#), zie r.o. 4.1.) bevestigd.

6.3. Ook anderszins is de rechtbank niet gebleken dat het medisch onderzoek onvoldoende zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Daarbij wijst de rechtbank erop dat het onderzoek is gebaseerd op

de bestudering van het dossier, de anamnese, eigen onderzoek, de informatie die verkregen is tijdens de hoorzitting en de beschikbare medische informatie.

6.4. De rechtbank is verder niet gebleken dat de arts bezwaar en beroep van een onjuiste maatstaf is uitgegaan. Zoals de arts bezwaar en beroep reeds heeft toegelicht, volgt uit vaste rechtspraak van de Raad, bijvoorbeeld de uitspraak van 22 oktober 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:2625](#), dat bijzondere verlichtende aspecten van de laatste functie niet buiten beschouwing gelaten dienen te worden. Mede na overleg met een arbeidsdeskundige is deugdelijk gemotiveerd dat in de specifieke functie van eiser sprake was van die verlichtende omstandigheden, omdat nadrukkelijk rekening werd gehouden met zijn klachten. Het enkele standpunt van eiser dat zijn arbeid niet goed in kaart is gebracht, biedt de rechtbank geen aanknopingspunten voor een andersluidend oordeel.

6.5. De rechtbank is evenmin gebleken dat de arts bezwaar en beroep een onvolledig of onjuist beeld heeft gehad van de medische situatie van eiser op de datum in geding, zijnde 20 januari 2020. Op inzichtelijke wijze is gemotiveerd dat de klachten ten tijde in geding niet wezenlijk anders waren dan bij aanvang van het laatste dienstverband en dat eiser met deze klachten tot aan zijn ontslag heeft kunnen werken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de arts bezwaar en beroep - in reactie op de gronden van beroep en de door eiser in beroep overgelegde stukken - op inzichtelijke wijze toegelicht dat niet gebleken is van ernstige psychische klachten en dat een doorverwijzing naar Sanatis Psychiatrie vanwege een vermoeden van een somatoforme stoornis nog niet maakt dat sprake is van arbeidsongeschiktheid. Ook was de arts bezwaar en beroep uit de informatie van 31 januari 2020 reeds bekend dat mogelijk sprake is van een stemmingsstoornis. Verder is er door verweerder ter zitting terecht op gewezen dat een deel van de overgelegde informatie, waaronder de verwijzing naar DC Klinieken, het huisartsenjournaal (medicatie-historie) van 18 mei 2021 en de rapportage van Calder Werkt, niet ziet op de datum in geding.

6.6. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerder eiser terecht met ingang van 20 januari 2020 weer in staat heeft geacht tot het verrichten van zijn arbeid.

[ECLI:NL:RBROT:2021:6477](#)

JnB 2021, 602

MK Rechtbank Rotterdam, 08-07-2021, ROT 20/844

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

ZW 19aa

Schattingsbesluit

ZIEKTEWET. Anders dan het geval is bij een medische beoordeling in het kader van artikel 19 van de ZW, volgt uit vaste rechtspraak van de Raad dat de kwaliteit van een medisch onderzoek in het kader van de Wet WIA en artikel 19aa van de ZW onvoldoende is gewaarborgd indien dit geschiedt door een arts in opleiding tot verzekeringsarts. Uit vaste rechtspraak volgt eveneens dat alsnog sprake is van een voldoende zorgvuldige handelwijze, indien het onderzoek van de arts is getoetst, akkoord bevonden en medeondertekend door een geregistreerde verzekeringsarts. Partijen zijn verdeeld over de vraag of in het kader van zorgvuldigheid eveneens kan worden aanvaard dat een arts in opleiding tot verzekeringsarts in de bezwaarfase het onderzoek van een geregistreerde verzekeringsarts uit de primaire fase toetst, indien dat onderzoek in bezwaar door een geregistreerde verzekeringsarts bezwaar en beroep is getoetst, akkoord bevonden en medeondertekend. De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend. Noch de wet, noch de rechtspraak van de Raad, biedt de rechtbank aanknopingspunten voor het oordeel dat een dergelijke handelwijze ontoelaatbaar is.

6.1. De rechtbank overweegt allereerst dat een beoordeling zoals bedoeld in artikel 19aa, eerste lid, van de ZW, zoals hier aan de orde, plaatsvindt op grond van het Schattingsbesluit. In het Schattingsbesluit is bepaald dat het verzekeringsgeneeskundig onderzoek wordt verricht door de verzekeringsarts. Anders dan het geval is bij een medische beoordeling in het kader van artikel 19 van de ZW, volgt uit vaste rechtspraak van de Raad dat de kwaliteit van een medisch onderzoek in het kader van de Wet WIA en artikel 19aa van de ZW onvoldoende is gewaarborgd indien dit geschiedt door een arts in opleiding tot verzekeringsarts (zie bijvoorbeeld de uitspraken van de Raad van 13 december 2018, waarnaar eiser ter zitting van 4 juni 2021 heeft verwezen, en 9 november 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:2899](#)). Uit vaste rechtspraak volgt eveneens dat alsnog sprake is van een voldoende zorgvuldige handelwijze, indien het onderzoek van de arts is getoetst, akkoord bevonden en medeondertekend door een geregistreerde verzekeringsarts (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 15 januari 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:39](#)). Partijen zijn verdeeld over de vraag of in het kader van zorgvuldigheid eveneens kan worden aanvaard dat een arts in opleiding tot verzekeringsarts in de bezwaarfase het onderzoek van een geregistreerde verzekeringsarts uit de primaire fase toetst, indien dat onderzoek in bezwaar door een geregistreerde verzekeringsarts bezwaar en beroep is getoetst, akkoord bevonden en medeondertekend.

6.2. De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend. Noch de wet, noch de rechtspraak van de Raad, biedt de rechtbank aanknopingspunten voor het oordeel dat een dergelijke handelwijze ontoelaatbaar is. De rechtbank stelt voorop dat uit vaste rechtspraak van de Raad volgt dat hetzij in de primaire fase, hetzij in de bezwaarfase, de betrokkene op een spreekuur moet zijn gezien en onderzoek moet hebben plaatsgevonden door een geregistreerd verzekeringsarts. Anders dan in de uitspraak van de Raad van 13 december 2018 is in het onderhavige geval het medisch onderzoek in de primaire fase wel verricht door een geregistreerd verzekeringsarts; eiser is daarbij in persoon door hem gezien. Aldus was niet reeds in de primaire fase sprake van een gebrek dat in de bezwaarfase diende te worden hersteld. Dat een arts in opleiding tot verzekeringsarts in het onderhavige geval in de bezwaarfase het onderzoek van een geregistreerde verzekeringsarts uit de primaire fase toetst, maakt naar het oordeel van de rechtbank - gelet op voornoemde jurisprudentie - dat daaraan niet dezelfde waarde kan worden toegekend als aan een beoordeling door een geregistreerd verzekeringsarts bezwaar en beroep en dat de kwaliteit van de beoordeling in bezwaar en beroep daarmee onvoldoende is gewaarborgd. Dat maakt dat sprake is van een gebrek. Echter, dit gebrek kan naar het oordeel van de rechtbank worden gedekt door een contraseign van een geregistreerde verzekeringsarts bezwaar en beroep, zoals in dit geval is gebeurd. Voor zover de toets van verzekeringsarts in bezwaar en beroep in deze zaak slechts een beoordeling op hoofdlijnen bevat, biedt dat enkele gegeven onvoldoende grond om te oordelen dat het onderzoek in bezwaar en beroep onzorgvuldig is geweest. De vergelijking met de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Raad van 13 december 2018 treft zoals gezegd geen doel, nu in die zaak, zoals hiervoor reeds is vastgesteld en anders dan dit geval, het verzekeringsgeneeskundig onderzoek in zowel de primaire fase als in de bezwaarfase niet door een verzekeringsarts was verricht.

6.3. De rechtbank merkt verder op dat verweerder heeft toegelicht dat een 'natte handtekening' vanwege de digitale werkwijze niet langer mogelijk is, maar dat hij een systematiek heeft ontwikkeld om te blijven borgen dat het benodigde contraseign wordt verricht door degene die daartoe bevoegd is. Die systematiek bestaat eruit dat alleen de geregistreerd verzekeringsarts bij akkoord bevinden een medische rapportage definitief kan maken, waarna de rapportage automatisch binnen het systeem verplaatst naar het elektronisch archief en niet kan meer worden gewijzigd, ook niet door de geregistreerde verzekeringsarts. De Raad heeft de hiervoor genoemde uitspraak van rechtbank

Noord-Holland, zittingsplaats Alkmaar, en de genoemde werkwijze bij uitspraak van 11 november 2020 ([ECLI:NL:CRVB:2020:2782](#), zie r.o. 4.1.) bevestigd.

6.4. De rechtbank is ook anderszins niet gebleken dat het medisch onderzoek onvoldoende zorgvuldig heeft plaatsgevonden. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:6478](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 603

CRvB, 09-07-2021 (publ. 15-07-2021), 19/2695 ANW

Raad van bestuur van de Svb.

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004)

Anw

NABESTAANDENWET. Vanaf 1 juli 2013 is Kroatië toegetreden tot de Europese Unie en is Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) van toepassing. Evenals artikel 30 van het Verdrag met Kroatië laat Vo 883/2004 onverlet dat appellant aan de voorwaarden van de Anw moet voldoen om in aanmerking te komen voor een nabestaandenuitkering op grond van die wet. Nu appellant niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een uitkering op grond van de Anw, heeft de Svb de aanvraag terecht afgewezen. Hieraan kan niet afdoen dat appellant tot aan het overlijden van [naam 2] intensief voor haar heeft gezorgd, zoals appellant ter zitting heeft benadrukt, hoezeer hem dat ook siert. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1695](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 604

MK ABRS, 14-07-2021, 202001528/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: de RDW).

Wegenverkeerswet 1994 1, 107, 111

Reglement rijbewijzen 44, 46

WEGENVERKEERSWET 1994. OMWISSELEN RIJBEWIJS. Met "een eerder aan de aanvrager afgegeven rijbewijs" als bedoeld in artikel 44, derde lid, aanhef en onder a, van het Reglement wordt alleen bedoeld op een eerder afgegeven Nederlands rijbewijs.

[Afwijzing] [...] aanvraag van [appellant] voor het omwisselen van zijn Curaçaose rijbewijs voor een Nederlands rijbewijs [...].

[...] 3.2. Op grond van artikel 44, tweede lid, aanhef en onder a, van het Reglement dient het over te leggen rijbewijs nog geldig te zijn op het moment van de aanvraag. Het tweede lid geldt niet als is

voldaan aan de in artikel 44, derde lid, van het Reglement genoemde cumulatieve voorwaarden. Een van die voorwaarden is dat het over te leggen rijbewijs is afgegeven door omwisseling tegen een "eerder aan de aanvrager afgegeven rijbewijs".

3.3. In de Nota van Toelichting is over de reden om een uitzondering op artikel 44, tweede lid, aanhef en onder a, van het Reglement te maken het volgende vermeld:

"Van de gelegenheid [is] gebruik gemaakt om in de artikelen 44 en 46 een nuancering aan te brengen in de eis dat het bij de aanvraag van een Nederlands rijbewijs over te leggen rijbewijs geldig moet zijn. Gebleken is dat deze eis te stringent is in het geval dat het over te leggen niet-Nederlandse rijbewijs is afgegeven op basis van een eerder afgegeven Nederlands rijbewijs. De aanvraag moet dan wel betrekking hebben op een rijbewijs dat geldig is voor dezelfde categorie of categorieën waarvoor dat eerder afgegeven Nederlands rijbewijs geldig was. Onderdelen A en B voorzien daarom in een aanpassing op dit punt."

3.4. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, blijkt hieruit dat met "een eerder aan de aanvrager afgegeven rijbewijs" een Nederlands rijbewijs is bedoeld. Weliswaar heeft [appellant] terecht aangevoerd dat de onderdelen A en B van artikel I, waarnaar in de toelichting is verwezen, zien op aanpassingen in de artikelen 8 en 9 van het Reglement, maar uit de eerste zin van voormelde geciteerde toelichting blijkt duidelijk dat de toelichting over de artikelen 44 en 46 van het Reglement gaat en dat de verwijzing naar de onderdelen A en B van artikel I een kennelijke verschrijving is.

3.5. Deze uitleg is ook in lijn met een eerdere uitspraak van de Afdeling van 24 februari 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL5388](#), over de betekenis van dezelfde woorden "eerder aan de aanvrager afgegeven rijbewijs" in artikel 46, zesde lid, van het Reglement. Daarin is overwogen dat hieronder alleen worden begrepen rijbewijzen die op basis van de Wvw 1994 en het Reglement zijn afgegeven. Daaruit volgt dat het ook hier moet gaan om een eerder afgegeven Nederlands rijbewijs.

[...] 3.8. Gelet op het voorgaande wordt met "een eerder aan de aanvrager afgegeven rijbewijs" als bedoeld in artikel 44, derde lid, aanhef en onder a, van het Reglement alleen bedoeld op een eerder afgegeven Nederlands rijbewijs. Het eerder aan [appellant] afgegeven rijbewijs is een Colombiaans rijbewijs. Het derde lid van artikel 44 is dan ook niet van toepassing. Omdat het Curaçaose rijbewijs niet meer geldig was ten tijde van de aanvraag van [appellant] voor het omwisselen van dat rijbewijs, heeft de RDW die aanvraag terecht afgewezen. De rechtbank heeft dit terecht overwogen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1543](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 605

MK ABRS, 14-07-2021, 202004766/1/V1
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vlv 1

Richtlijn 2011/95 12

ASIEL. Staatssecretaris moet motiveren of UNRWA Palestijnen in Gazastrook voldoende kan beschermen.

1. De vreemdeling is van Palestijnse afkomst en staatloos. Hij is als vluchteling geregistreerd bij de 'United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East' (hierna: UNRWA). Hij heeft in Nederland asiel aangevraagd, omdat hij stelt in de Gazastrook ondanks bijstand van de UNRWA in een uitzichtloze en onveilige situatie te verkeren. De staatssecretaris heeft zijn aanvraag afgewezen, omdat op grond van artikel 1(D) van het Vluchtelingenverdrag dit verdrag niet van toepassing is op de vreemdeling.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de staatssecretaris de gevraagde vergunning moet verlenen en of de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat de UNRWA in staat is in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht. [...]

8. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat de UNRWA in staat is in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht zodat de uitsluitingsgrond van artikel 12, eerste lid, onder a, van de Kwalificatierichtlijn op de vreemdeling van toepassing is. De opdracht van de UNRWA is om Palestijnse vluchtelingen te beschermen, maar ook om hun welzijn en ontwikkeling te dienen (zie het arrest XT, punten 5 en 48). Deze opdracht omvat aldus meer dan het beschermen van de Palestijnse vluchtelingen tegen een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Op de zitting bij de Afdeling heeft de staatssecretaris naar voren gebracht dat de UNRWA volgens hem in ieder geval in staat moet zijn om te voorzien in de basisbehoeften van de Palestijnse vluchtelingen, zoals voedsel, water, onderdak en de mogelijkheid om onderwijs te volgen. Daarnaast verleent de UNRWA de Palestijnse vluchtelingen noodassistentie en bijstand in de vorm van onder meer gezondheidszorg. In het besluit en ter zitting heeft de staatssecretaris geen inzicht gegeven in de maatstaf die hij hanteert bij beantwoording van de vraag in hoeverre de UNRWA in staat is deze opdracht uit te voeren. Dat behoorde hij wel te doen, temeer omdat de vreemdeling in zijn zienswijze landeninformatie heeft ingebracht waaruit zowel de staatssecretaris als de vreemdeling afleidt dat er in de Gazastrook in humanitair opzicht een zorgelijke situatie bestaat. Door louter op te sommen welke vorm van bijstand de UNRWA volgens hem nog wél aan de Palestijnse vluchtelingen biedt, heeft de staatssecretaris onvoldoende uitgelegd hoe hij de door de vreemdeling ingebrachte landeninformatie heeft beoordeeld in relatie tot de vraag of de UNRWA in staat is in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht.

[ECLI:NL:RVS:2021:1550](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Opdracht aan staatssecretaris J&V: motiveer of UNRWA Palestijnen in Gazastrook voldoende kan beschermen") uitgebracht.

JnB 2021, 606

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 09-07-2021 (publ. 15-07-2021), NL20.11399
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9, 31 lid 1

EVRM 8

ASIEL. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat eiser in Kabul niet heeft te vrezen voor de Taliban en dat Kabul als vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen.

Ook is het feit dat eiser in Nederland een gezin heeft gevormd en hier rechtmatig bij hen verblijft onvoldoende betrokken bij de beoordeling in het kader van artikel 8 EVRM.

Taliban in Kabul en Kabul als vestigingsalternatief

15. Ook ten aanzien van de invloed van de Taliban in Kabul heeft eiser nieuwe algemene informatie overgelegd, namelijk een brief van het UNHCR van 6 december 2019, het EASO rapport van maart 2020 en het algemeen ambtsbericht van 24 november 2020. Hieruit blijkt volgens eiser dat de Taliban aan invloed wint in Kabul. Het enkele feit dat iemand in Europa is geweest, is volgens deze informatie voldoende om door de Taliban aangemerkt te worden als doelwit. In het algemeen ambtsbericht wordt specifiek benoemd dat de Taliban gebruik makend van tribale en andere contacten in staat is door haar gezochte personen in regeringsgebied op te sporen. Volgens eiser is deze nieuwe informatie relevant voor de beoordeling van zijn vrees voor de Taliban in Kabul.

16. In zijn verweerschrift heeft verweerder in reactie hierop gesteld dat niet aannemelijk is gemaakt dat eiser van blijvend belang is voor de Taliban, dan wel dat zij hem kunnen traceren in Kabul. In het algemeen ambtsbericht staat wel dat er aanwijzingen zijn dat de Taliban in staat is door haar gezochte personen in regeringsgebied op te sporen, maar dan gaat het om personen die worden geassocieerd met, of ondersteunend zijn aan de Afghaanse overheid; eiser behoort niet tot die categorie. Ook wijst verweerder op het rapport Country Policy and Information Note Afghanistan: Anti-government elements. Hieruit blijkt dat de Taliban mogelijk iemand vinden die naar een ander gebied verhuist, vooral als die persoon high profile is. Volgens verweerder is eiser niet high profile.

17. Ter zitting heeft eiser erop gewezen dat de informatie waar door verweerder naar verwezen wordt, te vinden is in hoofdstuk 4 van het genoemde rapport. In hoofdstuk 5 is echter te lezen dat de Taliban diverse categorieën personen die zich in hun ogen misdragen als doelwit heeft, waaronder 'individuals of any category selected by the Taliban as useful or necessary to their war effort, and who have refused to collaborate'. Dat eiser in Mazar-i-Sharif heeft te vrezen voor de Taliban omdat hij heeft geweigerd met hen mee te werken, staat in rechte vast. Mogelijk wordt hij daarom door de Taliban als doelwit aangemerkt, ook als hij verder niet high profile zou zijn. Gelet op dit rapport en de overige algemene informatie waar eiser op gewezen heeft, heeft verweerder dan ook onvoldoende gemotiveerd dat eiser in Kabul niet te vrezen heeft voor de Taliban. Er is op dit punt dan ook sprake van een motiveringsgebrek. [...]

19. Uit overweging 17 volgt al dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat eiser in Kabul niet te vrezen heeft voor de Taliban. Dit alleen al maakt dat onvoldoende is gemotiveerd dat Kabul voor eiser als vestigingsalternatief kan gelden. Uit het landgebonden beleid van verweerder ten aanzien van Afghanistan als opgenomen in paragraaf C7/2.5.1 van de Vc volgt dat de IND een binnenlands beschermingsalternatief aanneemt in Kabul, Herat en Mazar-i-Sharif. Daarin is echter ook vermeld dat de IND in ieder geval aanneemt dat geen binnenlands beschermingsalternatief in deze steden aanwezig is voor onder andere gezinnen met minderjarige kinderen. Dus ook op basis van dit beleid van verweerder kan Kabul niet als vestigingsalternatief aan eiser worden tegengeworpen, nu niet in geschil is dat eiser een gezin vormt met zijn vrouw en minderjarige zoon. Verweerder heeft dan ook ten onrechte nagelaten te toetsen aan de nieuwe gezinssituatie van eiser.

Artikel 8 van het EVRM

20. Voor wat betreft eisers beroep op zijn familie- en gezinsleven heeft verweerder zich in het aanvullende besluit allereerst op het standpunt gesteld dat er sprake is van een eerste asielaanvraag. De omstandigheid dat eiser in Nederland nooit eerder een verblijfsvergunning heeft gehad, maakt volgens verweerder dat geen sprake is van inmenging in het familie- en gezinsleven van eiser. Om die reden heeft verweerder eiser ook niet ambtshalve in het bezit gesteld van een reguliere verblijfsvergunning. De rechtbank volgt verweerder hierin niet, nu vast staat dat eiser een Unierechtelijk verblijfsrecht heeft en dus rechtmatig in Nederland verblijft. Er is dus wel degelijk sprake van inmenging in eisers gezinsleven.

21. Verweerder is vervolgens overgegaan tot een belangenafweging. Volgens verweerder weegt in eisers voordeel dat hij een kerngezin vormt met zijn vrouw en kind. In zijn nadeel weegt mee dat hij

gezinsleven is gaan uitoefenen zonder dat aan hem een verblijfsvergunning is verleend, waarmee hij verweerder voor een voldongen feit stelt. Verder stelt verweerder dat er geen sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Afghanistan uit te oefenen. Eisers vrouw heeft een afgeleide verblijfsvergunning gehad voor verblijf bij haar vader. Zij heeft bovendien het grootste deel van haar leven in Afghanistan gewoond. Dat zij sinds 2013 in Nederland woont en genaturaliseerd is, maakt niet dat sprake is van verwestering. Daarvoor moet sprake zijn van persoonlijke en individuele kenmerken, maar daarvan is niet gebleken. Hun zoon is bovendien nog erg jong en dus nog niet geworteld in Nederland. Hij kan zich aanpassen aan de situatie in Kabul.

22. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de belangenafweging ten onrechte in het nadeel van eiser laten uitvallen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat eiser verweerder al op 12 februari 2019 op de hoogte heeft gesteld van het feit dat hij met zijn vrouw ging trouwen en dat zij zwanger was. Op 15 juli 2019 heeft hij de bijbehorende de huwelijks- en geboorteakte overgelegd. Verweerder heeft echter pas in het aanvullende besluit van 8 maart 2021 een afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM gemaakt. Het had op de weg van verweerder gelegen om eerst nader onderzoek te doen naar de in dat kader door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden. Daarbij kan ook de gestelde verwestering van de vrouw van eiser een rol spelen, wat beoordeeld dient te worden conform het door de Afdeling in de uitspraak van 21 november 2018

[\[ECLI:NL:RVS:2018:3735\]](#) geschetste toetsingskader. Verweerder heeft dit ten onrechte nagelaten.

Slotsom

23. Het oordeel luidt dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat eiser in Kabul niet heeft te vrezen voor de Taliban en dat Kabul als vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen gelet op het feit dat eiser een gezin vormt met zijn vrouw en jonge kind. Voorts heeft verweerder het feit dat eiser in Nederland een gezin heeft gevormd en hier rechtmatig bij hen verblijft onvoldoende betrokken bij de beoordeling of eiser in aanmerking komt voor een reguliere verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM. Het beroep is gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Awb. Het is niet mogelijk om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten of om zelf in de zaak te voorzien. Verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:7376](#)

[Naar inhoudsopgave](#)